Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Ἀθῆναι 23 Φεβρουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΑΦΙΕΡΟΥΝΤΑΙ

αἱ γραμμαὶ αὗται εἰς τοὺς ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλλην. Βασιλείου Ὑπουργοὺς τῆς Παιδείας, εἰς τοὺς παιδαγωγούς μας, εἰς τοὺς γονεῖς ποῦ στέλλουν τὰ παιδιά τους στὰ σχολεῖα, εἰς τοὺς ἄλλους ἀναμορφωτὰς τῆς παιδείας, τοὺς παρόντας καὶ τοὺς μέλλοντας, καὶ περισσότερον εἰς ἐκείνους ποῦ ἔχουν τὴν ἀξίαν νὰ κάθωνται καὶ νὰ σπάζουν τὸ κεφάλι τους γιὰ νὰ βροῦν γιὰ ποιὸν λόγον τὰ φωμαΐκα κεφάλια ἐνῷ ἠμπορεῖ νὰ εἶνε γερά, εἶνε ὅλα πέρα πέρα κάλιθα.

Τὸν λόγον τὸν ἔχει ἕνας πατέρας, ὁ ὁποῖος ἀναμένει τὴν τιμὴν νὰ ἀκοινωνήσῃ εἰς τοὺς προαναφερθέντας κυρίους ταπεινῶς τὰ ἑξῆς:

— Τὸ παιδί μου εἶνε μόλις ὀκτὼ ἐτῶν καὶ πηγαίνει στὸ Δημοτικὸν σχολεῖον. Τὰ γράμματα τ' ἀρέσουν, κοιτὸ δὲν εἶνε, ἔχει καὶ τὴν μανίαν νὰ μὰ διαβάζῃ σὰν παπαγάλος, ἀλλὰ νὰ θέλῃ νὰ ἐννοῇ ἐκεῖνο ποῦ διαβάζει.

Χθὲς τὸ βράδυ ἐδιάβαζε ἀριθμητικὴν κ' ἐπροσπάθησε νὰ λύσῃ ἕνα πρόβλημα ἁπλούστατον. Ἐδιάβαζε μεγαλοφώνως:

— Σταφιδέμπελός τις πωλεῖ κατὰ μέσον ὅρον τόσους στατήρας σταφίδος . . .

Τὸ παιδὶ ἐσταμάτησε:

— Μπαμπᾶ, τί θὰ 'πῇ κατὰ μέσον ὅρον;

Ἐγὼ ἔξυσα τ' αὐτί μου.

— Μέσος ὅρος, ἄρχισα νὰ τοῦ λέω, εἶνε...

— Στάσου, μπαμπᾶ! Πρῶτον νὰ μοῦ 'πῇς τί θὰ πῇ μέσος, ἔπειτα ὅρος καὶ κατόπιν μοῦ τὰ λὲς καὶ τὰ δύο μαζί...

— Δὲν διαβάζεις παρακάτω; τοῦ εἶπα.

— Κι' ὁ μέσος; μ' ἐρώτησε. Τί νὰ τὸν κάνουμε: Νὰ τὸν πετάξουμε στὰ σκουπίδια;

— Ἄ, μπᾶ! Δὲν κάνει! Νὰ τὸν πίρουμε, παιδί μου, νὰ τὸν βάλουμε στὸ θυμάτι καὶ λιβανίσουμε μ' αὐτὸν τοὺς διέποντας τὰς τύχας τῆς Ἑλληνίδος νεολαίας!...

Τὸ παιδί μου ἐγέλασε μὲ τὸ χωρατό, καὶ ἐγὼ ἐδάκρυσα γιὰ τὰ γέλοια τοῦ παιδιοῦ μου.

ΝΕΑΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ

καθιέρωσεν ὁ κ. Δηλιγιάννης κατὰ τὴν τελευταίαν, ἐλπίζομεν, πρωθυπουργίαν του, τὴν πολιτικὴν τῶν μειδιαμάτων.

Μειδιῶν κατῆλθεν ἀπὸ τὰ Ἀνάκτορα τὴν Καθαρὰν Δευτέραν. Μειδιῶν ἄκουσε τὰς περὶ παραιτήσεως τοῦ Ὑπουργείου φήμας. Μειδιῶν ἐδέχθη τοὺς κ.κ. βουλευτάς. Μειδιῶν τοὺς διεβεβαίωσεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις κρατεῖ ἐρρωμένως τὰς θέσεις της. Ἂν εὑρεθῇ δὲ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κηρύξῃ καὶ νέον πόλεμον, νὰ εἴσθε βέβαιοι ὅτι θὰ τὸν κηρύξῃ μειδιῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν πόλεμον τοῦ 97, τὸν ὁποῖον ἐκήρυξε, ὡς ἐνθυμεῖσθε, μὲ τὸ τριαντάφυλλον στὴν μπουντονιέρα.

ΜΑΣ ΕΒΕΒΑΙΩΣΑΝ

ὅτι ὁ κ. Σμολένσκης ἀπὸ λόγους καθαρῶς προσωπικοὺς ἔχει κηρυχθῇ κατὰ τοῦ θεσμοῦ τῆς Γεν. Διοικήσεως.

Ὁ κ. Στρατηγὸς προβλέπει, ὡς ἐκ τῆς ἀνωμάλου πολιτικῆς καταστάσεως, ταχεῖαν τὴν ἄνοδον τοῦ κόμματος τοῦ κ. Λεβίδη εἰς τὴν ἀρχήν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ κόμμα αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μόνον ἀρχηγοὺς καὶ ὀπαδούς, ὡς καὶ τὸ κόμμα τῶν κ.κ. Φωτίου-Καλλισπέρη ἐν τῷ Δημ. Συμβουλίῳ, κατὰ τὴν διανομὴν τῶν Ὑπουργείων, θὰ τοῦ πέσῃ καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Κ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἐννοεῖ νὰ ἔχῃ συνεργάτην του τὸν Διάδοχον, τὸν ὁποῖον οἰκτρότατα ἐγκατέλειψεν εἰς τὸν Δημοκόν.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΑ

τὰ ἐκ Καρπενησίου τηλεγραφούμενα στοὺς «Καιροὺς».

Ἐπίκειται καὶ τῆς Νομαρχίας Εὐρυτανίας ἡ κατάργησις, ἕνεκα λόγων οἰκονομικῶν. Ὁ δήμαρχος λοιπὸν Καρπενησίου ἐτηλεγράφησε στὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ὅτι ἀναλαμβάνει ἐξ ἰδίων τὴν ἀναγκαιοῦσαν δαπάνην διὰ τὴν συντήρησιν τῆς Νομαρχίας ἐπὶ ἓν ἔτος.

Πρώτη προσφορὰ εἰς τὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν.

Παρουσιάζεται ὅμως ἀμέτως δεύτερος πλειοδότης, ὁ κ. Θερ. Μαργαρίτης, ὁ ὁποῖος βαράει πάρολι τὴν προσφορὰν διὰ μίαν δεκαετίαν καὶ σέττε διὰ μίαν δεκαπενταετίαν, ἂν παραμείνῃ Νομαρχῶν ὁ κ. Μπαλάφας.

Τὸ Ὑπουργεῖον δὲν πρέπει νὰ βιασθῇ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν δημοπρασίαν, διότι καθόλου παράδοξον νὰ παρουσιασθῇ καὶ τρίτος πλειοδότης, ὁ ὁποῖος νὰ ἀναλάβῃ ἐξ ἰδίων ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ Κράτους, ἂν δὲν καταργηθῇ ἡ Νομαρχία Εὐρυτανίας καὶ ἂν διατηρηθῇ ὁ κ. Μπαλάφας στὴν θέσιν του.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ

τῶν Ἐσωτερικῶν ἔκαμε πολὺ ἄσχημα νὰ εἰσωνειρεύῃ, καὶ τηλεγραφικῶς μάλιστα, τὸν Ἀστυνόμον Ἐπιδαύρου ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ τηλεγραφήσῃ εἰς τὴν προϊσταμένην του Ἀρχήν, ὅτι ἡ Ἑλένη Κασόλου ἔτεκεν ἐκ κλεψιγαμίας ἄρρεν, τὸ ὁποῖον βαπτισθὲν ὀνομάσθη Παναγιώτης.

Ἕως τώρα οἱ περισσότεροι ἀστυνόμοι τῶν ἐπαρχιῶν ἐτηλεγραφοῦσαν στὸ Ὑπουργεῖον τὰς τραγῳδίας τὰς ὁποίας στὴν ῥάχιν τῶν πολιτῶν διέπραττον. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ γαλάσῃ ὁ κόσμος ἀφοῦ εὑρέθηκε κ' ἕνας ἀστυνόμος νὰ διατάξῃ μίαν κοινωνίαν: Τὸ πολὺ πολὺ ποῦ ἠμπορεῖτε νὰ κάμῃ τὸ Ὑπουργεῖον, ἦτο νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν κ. Ἀστυνόμον Ἐπιδαύρου νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ ἀστυνομικά του καθήκοντα καὶ ν' ἀροσιωθῇ ἀποκλειστικῶς στὸ θέατρον.

ΟΤΙ ΘΑ ΣΩΘΗ

τὸ στράτευμα μὲ τὰ νομοσχέδια τοῦ κ. Λυμπρίτη, τὸ ἀπέδειξε τετραγωνικώτατα ἡ προχθεσινὴ «Ἑστία», παραθέσασα μάλιστα πειστικώτατα δοκουμέντα τῆς εὐεργετικῆς δράσεως τῆς πολιτικῆς, πρὶν ὑπογραφθῇ ὁ νόμος περὶ Γεν. Διοικήσεως.

Ἕνα ἀπὸ τὰ δοκουμέντα αὐτὰ, παίρνομεν καὶ ἡμεῖς αὐτολεξεὶ ἀπὸ τὴν «Ἑστίαν» καὶ σᾶς τὸ σερβίρουμε, ὄχι γιὰ νὰ θυμώσετε, ἀλλὰ γιὰ νὰ ξεκαρδισθῆτε στὰ γέλοια:

Ἐδμ. (πάντοτε ζωηρότερον). Ἐὰν σοῦ ἔλεγα ὅτι θὰ κάμω πᾶν ὅ,τι δύνασαι νὰ σὲ εὐχαριστήσῃ... (Κίνημα τῆς Ἐβελ. Ἐκείνος διευθύνεται πρὸς αὐτήν, τὴν πέρνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν φέρει μπροστὰ εἰς τὴν σκηνήν. Μὲ αὐξουσαν γλυκύτητα). Τώρα... σοῦ ὁρκίζομαι... θὰ ἦτο ἀδύνατον... πόσας περιστάσεις ποῦ πλέπει νὰ τὰς ἐννοῇς... ἀλλά... μετὰ πέντε, μετὰ τρεῖς ἴσως μῆνας, ποῖος εἰξεύρει.. Ἄς ἐλπίσωμεν.. (Ἡ Ἐβελίνα μένει χωρὶς νὰ τὸν ἀπαντήσῃ, κρατοῦσα τὴν ἀναπνοήν της). Θὰ σοῦ τὸ ἀναγγείλω δι' ἐπιστολῆς... poste restante... καὶ σύ... Τί λὲς, Ἐβελίνα;

Ἐβελ. (καταβεβλημένη, ἀμφίβολος, παρατηροῦσα αὐτόν).

Ἐδμ. (μὲ δυσαρέσκειαν). Τί! δὲν μὲ πιστεύεις, δὲν μὲ πιστεύεις ἀκόμη.. Γιατί κάνεις ἔτσι; Γιατί; (ἐκ νέου περιπαθὴς καὶ γελαστός.. Λοιπόν... εἴμεθα σύμφωνοι... δι' ἐπιστολῆς... αἴ;

Ἐβελ. (ὡς ἔνω, μὲ πλανωμένους ὀφθαλμοὺς, σχεδὸν ὑποκώφως). Πότε;

Ἐδμ. (ἀμέσως, ὡς ἔνω). Ἴσως γρηγορότερα ἀπὸ ὅ,τι πιστεύεις. Δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμὲ, ἀλλὰ σοῦ δίδω τὸν λόγον μου ὅτι θὰ κάμω κάθε δυνατόν, Ἐβελίνα...

Ἐβελ. (ὡς ἔνω) Ἐδμόνδε...

Ἐδμ. Ναί, ἐλήθεια λοιπόν... μ' ἐσυγχώρησες; (καθίζων αὐτὴν καὶ ἐναγκαλιζόμενος αὐτὴν ἡδονικῶς).

Ἐβελ. (ἠτις ὠχρὰ, ἀφῃρημένη, ἀκίνητος, σχεδὸν μηχανικῶς ἀφήνει νὰ σύρεται). Δι' ἐπιστολῆς...

Ἐδμ. Μὰ ναί, δι' ἐπιστολῆς...εἶσαι εὐχαριστημένη; (περιπαθῶς). Δός μου κι' ἐτοῦ ἕνα φιλί... τὸ φιλὶ τῆς συγγνώμης... (ἀκουμβοῦν τὸ πρόσωπόν του ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον τῆς Ἐβελίνας). Λίνα!

Ἐβελ. (ἐλαφρῶς ἀμφιβάλλουσα καὶ μὲ προσπάθειαν τοῦ δίδει ἓν φίλημα).

Ἐδμ. (ἀναπηδῶν). Ἄ! τώρα, ἐπαγωγός). Ἐβελίνα μείνε ἐδῶ...

Ἐβελ. (σηκώνεται).

Ἐδμ. (συγκρατούμενος). Ὄχι; ὄχι; Λοιπὸν πράγματι θέλεις νὰ φύγῃς; Λοιπόν... (σηκώνων τὸ βέλο της τὸ ὁποῖον ἔπεσε κατὰ γῆς). Βλέπεις, ἔφευγες χωρὶς τὸ βέλο σου... Σοῦ τὸ δίδω (τῆς τὸ προσφέρει) Ἔτσι; Καλά; Ἀλλὰ χαμογέλασε, χαμογέλασε μιὰ φορά. Τί συμβαίνει; Δὲν μὲ πιστεύεις λοιπόν; Καὶ τὸ δακτυλιδάκι; (ἡ Ἐβελ. πλησιάζει πρὸς τὴν θύραν). Πῶς; Δὲν τὸ θέλεις πλειά;

Ἐβελ. (μετὰ στιγμιαίαν διακοπὴν μὲ ὑπόκωφον φωνήν). Σήμερα ὄχι...

Ἐδμ. (μὲ κίνημα δυσαρεσκείας, ἀλλὰ μειδιῶν). Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν...

Ἐβελ. (κάμνει καταφατικὸν νεῦμα, ἔπειτα μὲ τρέμουσαν φωνήν). Ὠρεβοὺάρ, (ἑτοιμάζεται ὅπως φύγῃ).

Ἐδμ. Φεύγεις—ἔτσι—χωρὶς κἂν νὰ μοῦ σφίξῃς τὸ χέρι;

Ἐβελ. (ἐπιστρέφει καὶ τοῦ σφίγγει τὴν χεῖρα. Ὁ Ἐδμ. τῆς τὴν σφίγγει διαχυτικῶς καὶ τὴν φιλεῖ).

Ἐβελ. (τὸν κυτάζει μὲ ὕφος ἐμπιστοσύνης καὶ μὲ κατηφὲς μειδίαμα τοῦ λέγει). Χαῖρε. (Ἐξέρχεται).

Ἐδμ. (μένει δευτερόλεπτά τινα ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἀκολουθῶν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος, ἔπειτα κλείσας τὴν θύραν, διατρέχει πολλάκις τὴν σκηνήν, ἰσχυρῶς καταβεβλημένος. Ἔπειτα ἀίφνης μὲ ὁρμήν:) Ὤ! εἶνε ἀδύνατον!.. (ἐκ νέου καθίσταται σκεπτικός, ἔπειτα βιάζει τὸ χείλη του εἰς ἓν μειδίαμα κυνικὸν καὶ ἀποφασιστικὸς λέγει:) Ὤ! μίαν ἄλλην τότε... (πηγαίνει νὰ καθίσῃ εἰς τὴν τράπεζαν, ἀνοίγει τὸ συρτάριον καὶ ἐξάγει χάρτην διὰ γράψιμο.. Ἔπρεπε νὰ τῆς ζητήσω νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃ τὰ κλειδιά... Ἀλλ' εἶνε περιττόν. δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ... (ἐκλέγει χάρτην, γράφει μίαν ἐπιστολὴν, κατόπιν ἐπὶ φακέλλου ἐπιγράφει:) Ἰουλίαν... Ζανέλλη... poste Restante, (μὲ ἐλαφρὸν κίνημα ἀνυπομονησίας.. Ὄχι.. ὁ φάκελλος δὲν εἶνε καλός... χρειάζεται ἄλλη καλλιγραφία μὲ αὐτήν.. (γράφων ἐπὶ ἄλλου φακέλλου τὴν διεύθυνσιν). Ἰουλίαν... Ζανέλλη... (κλείει τὸν φάκελλον, κατόπιν ξαπλώνεται ἐπὶ τῆς πολυθρόνας ἐπὶ στιγμὴν σκεπτικός. Ἀίφνης μὲ βαθεῖαν ἀπογοήτευσιν:) Ἐν τούτοις ἤμουν ἕνας πολὺ ἄθλιος!.. Κι' ἐγώ... (ἐγειρόμενος ἀίφνης καὶ ὑψῶν τοὺς ὤμους). Ὤ!... (Ἐξάγει ἀπὸ τὸ θυλάκιον ἓν σιγάρον, τὸ ἀνάβει, φορεῖ τὸν πῖλόν του, πέρνει στὸ χέρι του τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐξέρχεται).

Πίπτει ἡ αὐλαία

«Ὁ ἀντισυνταγματάρχης κ. Σ. ἔμενεν εἰς Τύρναβον, ὅταν τὸν Στρατὸν διηύθυνεν ὁ ὑπουργὸς καὶ λαμβάνει τηλεγράφημα ἐκ τῆς ἐν Ἀθήναις οἰκογενείας του, ὅτι ἡ σύζυγός του ἀσθενεῖ. Ζητεῖ ἄδειαν, ἀλλὰ δὲν τοῦ χορηγεῖται. Ὁ δυστυχὴς ἀντισυνταγματάρχης ἀπηλπισμένος παρέμενεν εἰς τὴν θέσιν του. Οἱ ἀνώτεροι ἐν Τυρνάβῳ ἀξιωματικοὶ μετέβαινον καὶ ἐπαρηγόρουν τὸν συνάδελφόν των.

Εἶχε καὶ ὁ κ. Γείδας μεταβῇ μετ' ἄλλων, ὅτε ὁ ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ τοῦ ἀντισυνταγματάρχου, ὁ ἁπλοῦς στρατιώτης μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψει του τὴν παρουσίαν τῶν συνταγματαρχῶν καὶ ταγματαρχῶν, διακόπτων τὴν συνομιλίαν, τοῦ λέγει:

— Γιατί στεναχωρεῖσθε, κ. συνταγματάρχα;

— Εἶνε ἄρρωστη ἡ κυρά μου, ἀπαντᾷ ὁ ἀντισυνταγματάρχης πρὸς τὸν ὑπηρέτην του καὶ δὲν μοῦ δίδουν ἄδειαν.

— Γι' αὐτὸ σᾶς κύριε; τῷ λέγει. Ἐγὼ θὰ σοῦ τελειώσω τὴν δουλειά.

Καὶ φεύγει.

Τί συνέβη νομίζετε;

Ὁ στρατιώτης κατήγετο ἐκ Θηβῶν. Ἦτο συγγενὴς βουλευτοῦ ἐκείθεν, τοῦ μακαρίτου Κουκουλέζα, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ ἐτηλεγραφήσε ζητῶν τὴν παρέμβασιν τοῦ συνταγματάρχου του. Ὁ βουλευτὴς πῆγε εἰς τὸ ὑπουργεῖον. Ὁ ὑπουργὸς ἔκαμε δεκὰ τοῦμπες πρὸ τοῦ μακαρίτου Κουκουλέζα, διότι, ἂν ἔκαμνεν ἐννέα μόνον τούμπες, θὰ ἦτο πεσμένος κ. Λουμπρίτη. Καὶ ὁ ἀντισυνταγματάρχης τηλεγραφικῶς λαμβάνει ἄδειαν.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

ἐκείνη ἡ περίεργος ὑπόθεσις τῆς μονῆς Φανερωμένης, διὰ τὸν ἐν αὐτῇ παρανόμως τελεσθέντα γάμον;

Ἡ ἀνάκρισις τὴν ἐπέταξε κι' αὐτὴν στὸ χρονοδούλαπο: Ἢ ὁ ἅγιος Ἡγούμενος ἔκανε κανένα ταξειδάκι ἕως τὴν Ἀθήνα... κ' ἔκλεισε τὰ στόματα;

Εἴμεθα πολὺ περίεργοι νὰ μάθωμεν τὴν συνέχειαν τοῦ εἰδυλλιακωτάτου αὐτοῦ γάμου!

ΕΝΑ ΘΡΙΑΜΒΟΝ ΤΗΣ

ἔσπευσε νὰ διατυμπανίσῃ προχθὲς ἡ Ἀστυνομία διὰ τῶν πρωϊνῶν ἐφημερίδων. Συνέλαβε τὸν λωποδύτην ποὺ ἔκλεψε τὸ παλτὸ τοῦ κ. Σπυροπούλου, τοῦ ταμία τοῦ Βαριετέ. Μπράβο της! Θὰ πῆτε τώρα. Μὰ σταθῆτε λέγω, γιὰ τὸν Θεό! Τὸν λωποδύτην δὲν τὸν συνέλαβεν ἡ Ἀστυνομία. Τὸν συνέλαβε ὁ ἴδιος ὁ Σπυρόπουλος μὲ τοὺς ἀνθρώπους του, εἶχε δὲ τὴν ἁπλότητα νὰ ναναγγείλῃ τὴν σύλληψίν του εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ἡ ὁποία δὲν ἐδυσκολεύθη καθόλου νὰ τὴν οἰκειοποιηθῇ.

Τὸ περιεργότερον εἶνε, ὅτι ὄχι μόνον δὲν συνέλαβε τὸν λωποδύτην, ἀλλὰ καὶ ἠρνήθη νὰ τὸν φυλακίσῃ ὅταν τῆς τὸν παρέδωκαν, προφασιζομένη ὅτι ὁ δράστης... δὲν συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ!

Δὲν γελᾶτε;

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΧΑΛΙ

Χθὲς σκόνταψα στὸ χαλὶ τοῦ γραφείου μου· μὲ τὸ σκούντημα τὸ χαλὶ ἀνεσηκώθη καὶ «μετ' ἐκπλήξεως» εἶδα τὰ σαρίδια καὶ τὴ σκόνη, καθαριότητος τοὐλάχιστον τριῶν μηνῶν. Φωνάζω τὸν ὑπηρέτη καὶ τὸν ἐρωτῶ πῶς γίνεται αὐτό . . . πῶς γίνεται νὰ βρίσκεται τόση σκόνη, τέτοιο χάλι κάτω ἀπ' τὸ χαλί. Ὁ ὑπηρέτης δὲν τὸ ἠξερε διόλου παράξενο κι' ἐδικαιολογήθη μοῦ εἶπε:

— Μὰ τί θέλετε νὰ τοῦ κάνωμε! Σκουπίζομε κάθε μέρα . . . Ἀλλὰ εἶνε δύσκολο νἄβγουν ἀπ' τὴν πόρτα τὰ σκουπίδια καὶ κατ' ἀνάγκην πᾶνε ἀπὸ κάτω! . . Δὲ μποροῦμε καὶ νὰ σηκώνωμε τὸ χαλὶ γιὰ νὰ καθαρίζωμε ὅλη αὐτὴ τὴ σκόνη... Αὐτὴ εἶνε δουλειὰ τοῦ χαμάλη .. μεθαύριο τὴν ἄνοιξι ποῦ θὰ τὰ σηκώσωμε!...

— Μὰ τὸ καταλαβαίνεις, Νῖκο, πῶς λὲς βλακεῖες;.. τί θὰ πῇ δὲ μπορεῖτε....εἶνε δύσκολο....τὴν ἄνοιξι... τ' εἶν' αὐτὰ βλᾶκα;.. αὐτὰ σὲ μαθαίνουν στὸ Πολυτεχνεῖο;.. Σεῖς ποῦ σκουπίζετε, δὲν κάνετε αὐτὸ τὸ κακὸ 'δῶ μέσα;

— Μὰ σᾶς εἴπαμε ὅτι εἶνε δύσκολο νὰ βγαίνουν ἀπ' τὴν πόρτα... ἄλλως τε καὶ οἱ προηγούμενοι ὑπηρέται τὰ ἴδια ἔκαναν... Βλέπετε ὅτι ἔτσι τὰ ἠθέλαμε.

— Μὰ δὲ νοιώθεις,ἠλίθιε, ὅτι θὰ γίνωμεν ὅλοι φθισικοὶ μ' αὐτὴ τὴ λογική σας;.. Ἔτσι τὰ ἠθέλατε... καὶ μ' αὐτὸ θέλεις νὰ πῇς πῶς πρέπει καὶ νὰ τ' ἀφήσετε ἔτσι; Δὲ συλλογισθήκατε καὶ οἱ δυό σας, πῶς μιὰ μέρα, ὅταν τὸ πρᾶγμα παραφουσκώσῃ, σὰν τὸ χαλὶ θ' ἀρχίσῃ νὰ σηκώνεται, θὰ ὑποχρεωθῆτε, θέλετε καὶ δὲ θέλετε νὰ κάμετε γενικὸ καθάρισμα; Δὲ συλλογισθήκατε πῶς τότε θὰ εἶνε φοβερώτερον ἐκεῖνο ποῦ σήμερα ἔξαφνα, δὲ θὰ σᾶς ἀπασχολήσῃ, σ' αὐτὴ ποῦ τὴν λὲς χαμάλικη δουλειά;

Γκρίνν... γκρίνν. . τρέχω στὸ τηλέφωνο... μὲ καλοῦσεν ὁ διευθυντὴς στὸ σπίτι γιὰ μιὰ ἐπείγουσα ἐργασία... Ἔτρεξα.

Ὅταν ἔβγαινα ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ διευθυντοῦ συλλογιζόμουν ἀκόμα τί σκέπαζε τὸ χαλὶ τοῦ γραφείου... κι' ἔλεγα μόνάχος μου: Νὰ τοὺς διώξῃ κάνείς... ποῦ νὰ πᾶνε ὕστερα; δὲ θὰ γίνουν ἀτιμώτεροι μπροστὰ στὴ ζωὴ σὰν πεινάσουν; Νὰ τοὺς προστιμάρῃ κάνείς... Χειρότερα! Θὰ κλέψουν μὲ κάθε τρόπο περσότερο ἀπ' τὸ πρόστιμο... Ὤ! θεέ μου! τί βλακεία! τί βλακεία.

* *
*

Βλέπεις, ἀγαπητέ μου Νουμᾶ, ὅτι κ' ἐγὼ μόλη τὴν ἀνάγκη τῆς καθαριότητος ποῦ αἰσθάνομαι, προτιμῶ νὰ φιλοσοφῶ παρὰ νἀρπάζω ἀπ' τ' αὐτὶ τοὺς ἀσυνείδητους αὐτοὺς ὑπηρέτας.

Κι' ὅμως! φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ κάποιος βαθιούτσικος λόγος γιὰ νὰ σκέπτωμαι τόσο... σκεπτικά!!

Ὤ! ποιὸς θὰ μᾶς ἐξευτελίσῃ καὶ ποιὸς θὰ ἐξοστρακίσῃ ἀπ' τὸν τόπο μας αὐτὸν τὸν λόγο, αὐτὸ τὸ ἀνυπόφορο βάρος τοῦ στήθους τοῦ ρωμαϊκοῦ;

Ὁ κ. Γιαννόπουλος, ὁ νειρὸς αὐτὸς γέρων, τί μπορεῖ νὰ πῇ ἐπίνω ἀπ' αὐτὸ τὸ χαλί;

Ὁ πορτιέρης

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ. Πρωϊνέ,δὲν πρέπει νὰ ἐκπλήττεσθε καθόλου διότι καὶ ἡ Παριζινὴ «Πρωΐα» ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῶν Στρατιωτικῶν Νομοσχεδίων τῆς Κυβερνήσεως. Ἠμποροῦσε νὰ διαψεύσῃ τὴν Ἀτζίδα ὁμώνυμόν της καὶ νὰ μὴ κορδονίζῃ καὶ αὐτή; — κ. Ν. Παν. εἰς Καλαμπάκαν. Συνδρομή σας ἐλήφθη καὶ τὰ φύλλα σᾶς ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Ὁ ἐφετεινὸς χορὸς τοῦ Δημ. Θεάτρου ἀπέτυχεν, ἀφοῦ τὸ θέλετ' ἔτσι, κ. Φιλόμουσε. Νὰ ἰδοῦμε τώρα, θὰ θελήσῃ νὰ περιορισθῇ ἡ Μουσικὴ Ἑταιρία εἰς τὸ ἔργον της καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ τὸν χορὸν αὐτόν, ὅπως ἔστειλε στὸ διάβολο καὶ τὰ Ἀποκρηάτικα κομπάσα; — «Ὁ γάμος εἶνε μία φάρσα με δύο πρόσωπα, εἰς τὴν ὁποίαν πάντοτε δὲν σπουδάζει κανεὶς παρὰ μόνον ἕνα, τὸ πρόσωπον τοῦ συντρόφου του». Τὴν γνώμην αὐτὴν τοῦ Ὀκτ. Φεγιὲ, κ. Μιθυγήνη, σᾶς τὴν συνιστῶμεν ὡς τὸ πλέον ἀλάνθαστον κατευναστικὸν τῆς ἀπαισιοδοξίας σας. — Καιρὸν ἔχετε νὰ μᾶς ἐνθυμηθεῖτε, κ. Τρέχα-Γύρευε; Νὰ περιμένωμεν τίποτε;

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμᾶ» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ Βουλῆς.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ, 11

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Οἱ Ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦται, ἄλλοι ἀπὸ τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν, ἄλλοι ἀπὸ τῆς γεφύρας, ἐθαύμαζον τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα, καί τινες ὡσεὶ δυσπιστοῦντες εἰς τὰ καμμώματα αὐτὰ τοῦ ὠκεανοῦ ἐφαίνοντο ἀστραπόμενοι τὸν ἀέρα, ἢ ρίπτοντες συχνάκις τὸ βλέμμα εἰς τὸ βαρόμετρον.

Ἦτο ὅμως πράγματι ὡραῖον τὸ θέαμα!

Ἡ νὺξ ἐπῆλθε σιωπηλὴ καὶ ἐπιβάλλουσα. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐξηκολούθει ἀκίνητος καὶ βαρεῖα, βαθμηδὸν δὲ μόνον κωφὸς καὶ βαρὺς κυματισμὸς ἤρξατο ἀπὸ δυσμῶν, ὅτε ἀποτόμως ἐδόθη ἡ διαταγὴ νὰ μεταβληθῇ ἀλοταχῶς ἡ πορεία τοῦ πλοίου.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ θαλαμίσκου τοῦ φίλου μας Ὀρέστου καὶ εἰσῆλθε χωρὶς νὰ ἀναμένῃ ἀπάντησιν.

Ἐκεῖνος μόλις ἀφυπνισθεὶς προσεπάθει πῶς ν' ἀποτινάξῃ τὴν νάρκην τοῦ ὕπνου.

Κατὰ τὴν προηγουμένην νύκτα εἶχε τὴν ἀπὸ μεσονυκτίου μέχρι πρωΐας φυλακήν, τὴν καλὴν κατὰ τὴν φρᾶσιν τῶν ναυτικῶν καὶ τὴν μεσημβρίαν τὰ γυμνάσια τὸν εἶχον κρατήσῃ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὥστε δὲν εἶχε κλείσῃ σχεδὸν διόλου τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τί τρέχει Ἀλέκο; .. ἠρώτησεν ἡμιεγειρόμενος καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος.

Εἰξεύρω κ'ἐγώ, εἶπεν ὁ ἄλλος... σήκω... ὁ κυβερνήτης σὲ ζητεῖ... εἰξεύρεις τὸ βαρόμετρον ἔδειξε ἀποτόμους καταπτώσεις, τὰ σύννεφα εἰς τὴν δύσιν ἦσαν πολὺ παράδοξα καὶ ἔχει ἀρχίσῃ ἕνα κουφόκυμα τρομακτικόν .. Εἶνε πολὺς φόβος ὅτι ἐπέσαμεν πλησίον εἰς κυκλῶνα...

Ὁ Ὀρέστης ἤρχισε νὰ ἐνδύεται ταχέως.

— Δὲν ἐπεσίμενε τάχα ὁ εὐλογημένος νὰ φθάσωμε εἰς τὰς Ἀσόρας;.. προσέθεσε μεμψιμοίρως ὁ Ἀλέκος... ἦτο τάχα ἀνάγκη νὰ μᾶς προτιμήσῃ;..

* *
*

Κυκλῶν ἐν μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ!... Μόνον καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ παγώνει τοὺς ναυτικοὺς, διότι σπανίως εὑρέθη πλοῖον τὸ ὁποῖον νὰ ἐπανέλθῃ ἐκ τῆς μανίας αὐτῆς τῶν στοιχείων νὰ διηγηθῇ τί εἶδε, καὶ ἔτι σπανιώτερον οἱ ναῦται του ἐπανεῖδον τὴν πατρικὴν γῆν!

Ἀλλοίμονον εἰς τὸ σκάφος τὸ ὁποῖον πίπτει εἰς τὴν ἐπικίνδυνον ζώνην! Μόνον ὅσοι εὐτυχεῖς ἔχουν τὴν τύχην νὰ εὑρεθῶσιν ἑκατοντάδας μιλλίων μακρὰν, δύνανται ἐνίοτε νὰ διαφύγωσι τὸ ἀναπόφευκτον τέλος.

Εἶδος φανταστικοῦ ἀνεμοστροβίλου ἐγείρεται ἐν μέσῳ τῶν ὠκεανῶν· ἀναβρασμὸς ἀτμοσφαίρας καὶ θαλάσσης καὶ ἐπὶ ἐκτάσεως ἑκατοντάδων μιλλίων, οὐρανοί, ὕδατα καὶ νέφη, περιδινοῦνται ἐν συντελείᾳ μανίας καὶ συγχύσεως.

Καὶ τὸ φοβερὸν φαινόμενον προχωρεῖ τοιουτοτρόπως μετὰ ἰλιγγιώδους ταχύτητος ἀνακυκῶν τὰ ὑπόγεια βάθη καὶ σαρῶνον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὠκεανοῦ.

Ἀναφέρονται κυκλῶνες διανύσαντες ἐν διαστήματι ὡρῶν χιλιάδας μιλλίων, καταστρέψαντες πόλεις ὁλοκλήρους καὶ φονεύσαντες χιλιάδας ἀνθρώπων.

Ὅπου ἡ θεομηνία αὐτὴ παρέλθῃ ὁ θάνατος ἁπλώνει τὴν μελανὴν του σκιὰν. ἡ ὀργὴ τοῦ ἀγνώστου διαχύνει τὴν φοβερὰν ἀπειλήν της.

Ἐπὶ τοῦ πλοίου ὅμα τῇ βεβαιώσει τοῦ φαινομένου, ὅλαι αἱ ὁμιλίαι καὶ ὁ θόρυβος ἔπαυσαν... Ἐν μέσῳ τοῦ σκότους τῆς νυκτὸς πάντα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα ἐλήφθησαν ἐπιμελῶς καὶ τὸ πλοῖον ἤλλαξε πορείαν διευθυνόμενον ὁλοταχῶς πρὸς τὴν πλεύσιμον ζώνην τὴν ὁποίαν καθώρισαν οἱ ὑπολογισμοί.

Ὁ καθεὶς ἀνεμνήσθη τῶν ἀγαπητῶν ὄντων ὅσα τὸν ἐπερίμεναν καὶ ἀνέθεσε τὰς ἐλπίδας του εἰς τὸν Θεόν.

(Ἀκολουθεῖ)